

Eerherstel

Michael Connelly bij Boekeriej:

Tunnelrat
Betonblond
Nachtgoud
De laatste coyote (Hartzuur)
De dichter
Kofferdood
Bloedbeeld
Spoordood
Maanstand
Donkerder dan de nacht
Stad van beenderen
De jacht
Verloren licht
Stroomversnelling
Slotakkoord
De Lincoln-advocaat
Echo Park
Blind vertrouwen
Het laatste oordeel
Ongrijpbaar
Tweede leven
De herziening
Het recht om te zwijgen
De val
De zwarte doos
De interne jury
Brandhaard
Over de grens
De keerzijde
De nachtploeg
Twee soorten waarheid
In de stilte van de nacht
Het nachtvuur
Een gewaarschuwd man
De wet van de onschuld
Het holst van de nacht
Woestijnnacht
Eerherstel

Michael Connelly

Eerherstel

Mickey Haller en Harry Bosch proberen te bewijzen
dat een vrouw ten onrechte veroordeeld is
voor de moord op haar ex-man

Vertaald door Mylène Delfos en David Orthel

ISBN 978-90-492-0196-8

ISBN 978-94-023-2235-4 (e-book)

NUR 330

Oorspronkelijke titel: *Resurrection Walk*

Vertaling: Mylène Delfos en David Orthel

Omslagontwerp: Johannes Wiebel | punchdesign, München

Omslagbeeld: © Stock.adobe.com

Zetwerk: Mat-Zet bv, Huizen

© 2023 Hieronymus, Inc.

© 2023 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

This edition published by arrangement with Little, Brown and Company,
New York, New York, USA. All rights reserved.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk,
fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande
schriftelijke toestemming van de uitgever.

Deze is ter nagedachtenis aan Sam Wells.

Met de moeder en broer van Jorge Ochoa stond ik te wachten op de bezoekersparkeerplaats. Mevrouw Ochoa zag eruit alsof ze naar de kerk ging: ze droeg een lichtgele jurk met witte manchetten en kraag, en rozenkransen om haar handen. Oscar Ochoa was in vol *cholo*-ornaat: een baggy spijkerbroek waar zijn onderbroek bovenuit stak, zwarte Doc Martens, portefeuilleketting, wit t-shirt en een zwarte Ray-Ban. Blauwe inkt slingerde zich om zijn hals, waar het Vineland Boyz-embleem met de twee o's nadrukkelijk prijkte.

En daarnaast stond ik, speciaal voor de camera's op mijn Italiaans driedelig paasbest, in vol wettelijk ornaat.

De zon zakte langs de hemel omlaag en scheen al bijna horizontaal door de zeven meter hoge buitenste versperring. We stonden in het *chiaroscuro* van Caravaggio. Ik keek omhoog naar de wachttorens. Achter het rookglas zag ik de omtrekken van mannen met geweren met lange lopen.

Het was een vreemd moment. Corcoran State was geen gevangenis waar je vaak iemand lopend uit zag vertrekken. Het was een LWOP-faciliteit, wat staat voor 'life without parole', waar gedetineerden levenslang uitzaten zonder kans op vervroegde vrijlating. Je checkte wel in maar nooit meer uit. Hier overleed Charles Manson aan ouderdom. Veel gedetineerden haalden overigens geen hoge leeftijd; moorden op cel kwamen regelmatig voor. Twee cellen van die van Jorge Ochoa vandaan was een paar jaar geleden nog een gedetineerde onthoofd en in stukken gehakt. Zijn openlijk satanistische celgenoot had een halsket-

ting gemaakt van zijn oren en vingers. Kijk, dat was nou Corcoran State.

Maar op de een of andere manier had Jorge Ochoa een verblijf van veertien jaar overleefd voor een moord die hij niet gepleegd had. En nu was dit zijn dag. Zijn levenslange celstraf was herroepen nadat het gerechtshof zijn feitelijke onschuld had geconstateerd. Hij zou herrijzen en terugkeren naar het land der levenden. We waren in mijn Lincoln met twee tv-busjes achter ons uit Los Angeles komen rijden om hem te verwelkomen zodra hij de poort uit zou komen.

Stipt om 17.00 uur werd onze aandacht getrokken door een reeks hoornstoten die over het gevangensterrein galmde. De cameralieden van de twee nieuwszenders uit L.A. hesen hun apparatuur op de schouder terwijl de verslaggevers hun microfoon paraat hielden en keken of hun haar goed zat.

Een deur in het huisje aan de voet van de wachttoren ging open en een geüniformeerde bewaker kwam naar buiten. Achter hem liep Jorge Ochoa.

‘Dios mío,’ riep mevrouw Ochoa uit toen ze haar zoon zag. *‘Dios mío.’*

Dit moment had ze niet zien aankomen. Niemand had het zien aankomen. Tot ik de zaak had opgepakt.

De bewaker maakte een poortje in de versperring open en Jorge mocht erdoorheen lopen. Ik zag dat de kleren die ik speciaal voor zijn vrijlating had gekocht hem precies pasten. Een zwarte polo en beige pantalon, witte Nikes. Ik wilde beslist niet dat hij ook maar iets weg had van zijn jongere broer waar de camera’s bij waren. Er stond ons nog een rechtszaak wegens onterechte veroordeling te wachten en het was nooit te vroeg om een goede indruk te maken op de potentiële juryleden van het district Los Angeles.

Jorge kwam naar ons toe lopen en begon op het laatst te rennen. Hij boog zich over zijn minuscule moeder, tilde haar van de grond en zette haar weer zachtjes neer. Ze hielden elkaar drie volle minuten vast ter-

wijl de camera's vanuit iedere hoek de tranen die zij plengden vastlegden. Toen was het de beurt aan Double O om hem te omhelzen. De broers klopten elkaar stevig op de rug.

En daarna kwam ik. Ik stak mijn hand uit, maar Jorge trok me naar zich toe en omhelsde me.

'Meneer Haller, ik weet gewoon niet wat ik moet zeggen,' zei hij. 'Maar dank u wel.'

'Zeg maar Mickey,' zei ik.

'Je hebt mijn leven gered, Mickey.'

'Welkom terug in de wereld.'

Achter hem zag ik dat de camera's onze omhelzing hadden vastgelegd. Maar op dat moment gaf ik daar opeens niet meer om. Ik voelde hoe de leegte die ik lange tijd vanbinnen had gevoeld zich begon te vullen. Ik had deze man teruggebracht uit de dood. En dat bracht een voldoening met zich mee die ik tot dan toe niet had gekend tijdens de uitoefening van het recht of überhaupt tijdens mijn leven.

DEEL 1

MAART –
DE HOOIBERG

1

Bosch had de brief voor zich op het stuur gelegd. Hij had opgemerkt dat het handschrift leesbaar was en de kantlijnen leeg waren. De brief was in het Engels geschreven. *Ik heb het niet gedaan en wil u inhuren om mijn onschuld te bewijzen.*

De laatste zin van de alinea trok zijn aandacht en hield die vast: *De advocaat zei dat ik schuldig moest pleiten anders zou ik levenslang krijgen voor het doodschieten van een wetsdienaar.*

Bosch keek of er op de achterkant nog iets geschreven was. Bovenaan stond alleen een nummer, wat betekende dat de afdeling Inlichtingen in Chino de brief althans had gescand alvorens hem goed te keuren en te versturen.

Bosch schraapte voorzichtig zijn keel. Die was nog rauw van zijn laatste behandeling en hij wilde de boel niet erger maken. Hij las de brief nog eens. *Ik mag dan een hekel aan hem gehad hebben, hij was wel de vader van mijn kind. Ik zou hem nooit vermoorden. Dat is gelogen.*

Hij aarzelde terwijl hij overwoog of hij de brief op het stapeltje ‘mogelijkheden’ moest leggen of op het stapeltje ‘afvoeren’. Voor hij een besluit kon nemen, ging het rechterportier open. Haller graaide het stapeltje ongelezen brieven van de zitting, smet ze op het dashboard en stapte in.

‘Heb je mijn berichtje niet gekregen?’ vroeg hij.

‘Sorry, niet gehoord,’ zei Bosch.

Hij legde de brief meteen op het dashboard en startte de Lincoln. ‘Waarnaartoe?’

‘Rechtszaal luchthaven,’ zei Haller. ‘En ik ben al laat. Ik had gehoopt dat je me aan de voorkant kon oppikken.’

‘Sorry.’

‘Ja, nou, zeg dat maar tegen de rechter als ik te laat ben voor deze hoorzitting.’

Bosch zette de automaat in Drive en reed weg. Hij reed Broadway af en nam de oprit naar de 101 in noordelijke richting. De oprit was omzoomd met tentjes en kartonnen onderkomens. De recente burgemeestersverkiezingen hadden erom gedraaid welke kandidaat het de pan uit rijzende daklozenprobleem het beste kon aanpakken. Tot nu toe had Bosch geen veranderingen opgemerkt.

Hij sloeg meteen af naar de 110 richting zuid. Via die weg zou hij uiteindelijk uitkomen op de Century Freeway, die vrijwel rechtstreeks naar de luchthaven leidde.

‘Zitten er nog goeie tussen?’ vroeg Haller.

Bosch gaf hem de brief van Lucinda Sanz. Haller begon te lezen, maar keek op toen hij de naam van de gedetineerde zag.

‘Goh, een vrouw,’ zei hij. ‘Interessant. Wat schrijft ze?’

‘Ze heeft haar ex vermoord,’ zei Bosch. ‘Hij schijnt agent geweest te zijn. Ze pleitte geen bezwaar tegen doodslag omdat ze dreigden met levenslang zonder kans op vervroegde vrijlating.’

‘Da’s nog eens een bittere pil...’

Haller las verder en gooide de brief toen boven op het stapeltje brieven dat op het dashboard lag.

‘Is dat alles wat je hebt?’ vroeg hij.

‘Tot nu toe,’ zei Bosch. ‘Ik moet er nog een paar.’

‘Ze zegt dat ze het niet gedaan heeft maar ze zegt niet wie dan wel. Wat moeten we daarmee?’

‘Dat weet ze niet. Daarom vraagt ze jou om hulp.’

Bosch reed verder zonder iets te zeggen. Haller keek op zijn telefoon en belde toen Lorna, zijn assistent, om met haar zijn agenda door te nemen. Toen hij klaar was, vroeg Bosch hoelang ze bij de volgende stop bezig zouden zijn.

‘Hangt van mijn cliënt en zijn getuige à décharge af,’ zei Haller. ‘Die

wil mijn raad in de wind slaan en de rechter vertellen waarom de cliënt eigenlijk niet schuldig is. Ik zou liever zien dat zijn zoon op zijn knieën om genade voor zijn vader smeekte, maar ik weet ook niet zeker of hij er zal zijn, of hij zal praten en hoe het zal verlopen.'

'Wat is het voor zaak?' vroeg Bosch.

'Fraude. Er staat hem acht tot twaalf jaar te wachten. Wil je mee naar binnen om te kijken?'

'Nee, ik zat te denken dat ik Ballard even kon gaan opzoeken als we toch in de buurt zijn. Het is niet ver van de rechtbank. Stuur me een appje als je klaar bent, dan kom ik meteen terug.'

'Als je dat hoort.'

'Bel me dan. Dat hoor ik wel.'

Tien minuten later hield hij halt voor de rechtbank op La Cienega.

'Tot zo,' zei Haller terwijl hij uitstapte. 'En zet het geluid van je telefoon op z'n hardst.'

Nadat hij het portier had dichtgeslagen, stelde Bosch zijn telefoon in zoals hem was opgedragen. Hij was niet helemaal eerlijk tegen Haller geweest over zijn gehoorverlies. De behandelingen tegen kanker bij de UCLA hadden zijn gehoor aangetast. Bij gesprekken was dat tot nu toe geen probleem geweest, maar sommige elektronische geluiden lagen op de grens van wat hij nog hoorde. Hij had geëxperimenteerd met verschillende beltonen en meldingen, maar had de perfecte instelling nog niet gevonden. In de tussentijd lette hij niet zozeer op het geluid van inkomende telefoontjes en appjes, maar op de bijbehorende vibratie. Maar hij had zijn telefoon in de bekerhouder gezet en dus zowel geluid als trilling gemist toen Haller wilde worden opgehaald bij het gerechtsgebouw.

Terwijl hij wegreed, belde Bosch Ballard op haar mobiel. Ze nam vrijwel meteen op.

'Harry?'

'Hoi.'

'Alles oké daar?'

‘Ja, tuurlijk. Zit jij op Ahmanson?’

‘Ja. Kan ik wat voor je doen?’

‘Ik ben in de buurt. Is het oké als ik even langskom, zeg, over een kwartiertje?’

‘Ik ben er.’

‘Tot zo dan.’

2

Het Ahmanson Center was de centrale faciliteit voor werving en opleiding van het LAPD; het lag aan West Manchester Avenue, tien minuten rijden. Maar behalve aan de opleidingsfaciliteit bood het ook onderdak aan het Cold Case-archief waarin sinds 1960 zesduizend onopgeloste zaken waren opgeborgen. De afdeling Cold Cases bezette acht werkplekken achter de rijen stellingkasten met moorddossiers. Bosch was er eerder geweest en beschouwde het archief als heilige grond. Over elke rij, over elke map viel de schaduw van uitgesteld recht.

Bij de receptie kreeg Bosch een bezoekersspasje dat hij aan zijn broekzak kon hangen en werd hij doorgestuurd naar Ballard. Hij hoefde geen begeleider en zei dat hij de weg al kende. Daarna ging hij het archief binnen en liep tussen de stellingen naar achteren terwijl hij de jaartallen op de mappen in zich opnam.

Ballard zat aan haar bureau achter aan de cluster werkplekken. Slechts één van de andere plekken was in gebruik; daar zat Colleen Hatteras, de expert genealogie – en stiekem paragnostisch medium. Colleen leek het leuk te vinden Bosch weer te zien. Dat gevoel was niet wederzijds. Een jaar eerder had Bosch een tijdje als vrijwilliger meegewerkt aan het oplossen van een cold case, en was hij vanwege Hatteras' veronderstelde hyperempathische gaven met haar in botsing gekomen.

'Harry Bosch!' riep ze uit. 'Wat een verrassing!'

'Tjonge, Colleen,' zei Bosch, 'dat jij nog ergens door verrast kan worden.'

Hatteras bleef glimlachen terwijl zijn grap tot haar doordrong. ‘Die Harry. Geen spat veranderd.’

Ballard draaide op haar kantoorstoel naar hen toe voor het gesprek een onaangename wending kon nemen.

‘Harry,’ zei ze. ‘Wat brengt je hier?’

Bosch liep naar haar toe en ging zo staan dat hij tegen de scheidingswand kon leunen, met zijn rug naar Hatteras. ‘Ik heb Haller net afgezet bij de rechtszaal op de luchthaven,’ zei hij met gedempte stem, om het gesprek zoveel mogelijk tussen hen beiden te houden. ‘En toen dacht ik dat ik wel even kon komen kijken hoe het ermee gaat.’

‘Nou, goed wel,’ zei Ballard. ‘Tot nu toe hebben we dit jaar negentien zaken afgesloten. Veel daarvan middels genealogisch onderzoek en het harde werk van Colleen.’

‘Wat goed, zeg. Heb je nog mensen in de cel gekregen of werden ze alleen afgesloten onder Overig?’

Het kwam vaak voor bij onopgeloste zaken dat een DNA-spoor leidde naar een verdachte die allang dood was of al in de gevangenis zat wegens andere misdrijven waarop levenslang stond. De zaak was dan natuurlijk wel opgelost, maar kwam in de boeken als ‘afgesloten – overig’ omdat er geen vervolging werd ingesteld.

‘Nee, we hebben een paar lui opgesloten,’ zei Ballard. ‘Ongeveer de helft, geloof ik. Maar het gaat vooral om de families. Dat we ze kunnen vertellen dat de zaak is opgelost, of de verdachte nou nog leeft of niet.’

‘Juist ja,’ zei Bosch.

Toch had het Bosch altijd dwarsgezeten, toen hij aan cold cases werkte, dat hij familieleden moest vertellen dat een zaak was opgelost en de geïdentificeerde verdachte al dood was. In zijn ogen gaf je daarmee toe dat de dader ermee weg was gekomen. En daar zag hij geen rechtvaardigheid in.

‘Is dat alles?’ vroeg Ballard. ‘Kom je alleen even dag zeggen en Colleen treiteren?’

‘Nee, dat was niet wat ik...’ mompelde Bosch. ‘Ik wilde je iets vragen.’

‘Nou, vraag maar.’

‘Ik heb een paar namen. Mensen die in de cel zitten. Ik wilde graag de zaaknummers en misschien de dossiers inzien.’

‘Tja, als ze in de cel zitten, hebben we het niet over cold cases.’

‘Klopt ja. Dat weet ik.’

‘Maar wat... wil je dan dat ik doe – Harry, dat meen je niet, hè?’

‘Eh... Hoe bedoel je?’

Ballard draaide zich om, ging rechtop zitten en wierp een blik op Hatteras. Die keek strak naar haar beeldscherm, wat erop wees dat ze haar best deed om hun gesprek te volgen.

Ballard stond op en zette koers naar het brede gangpad tussen de stellingen.

‘Laten we boven even een bakkie doen,’ zei ze.

Ze wachtte niet op zijn reactie en liep door, met Bosch in haar kielzog. Hij wierp nog een blik over zijn schouder en zag dat Hatteras hen nakeek.

Ze waren nog niet in de recreatieruimte of Ballard draaide zich om naar Bosch en zei: ‘Harry, zit je me nou te dollen?’

‘Waar heb je het over?’

‘Jij werkt voor een strafpleiter. Moet ik namen gaan natrekken voor een strafpleiter?’

Bosch liet de stilte even duren. Tot nu toe had hij het zelf niet zo gezien. ‘Nee, ik dacht niet dat...’

‘Nee, je dacht niet. Ik kan geen namen voor je natrekken zolang je voor de Lincoln-advocaat werkt. Ze schoppen me er binnen twee minuten uit en ik heb geen poot om op te staan. En denk maar niet dat ik in het PAB geen vijanden meer heb. Want die heb ik.’

‘Ja, dat weet ik. Dat weet ik. Sorry dat ik niet heb doorgedacht. Vergeet maar dat ik hier überhaupt ben geweest. Ik laat je verder alleen.’

Hij draaide zich al om naar de deur.

‘Nee, je bent er nu toch,’ zei Ballard. ‘Laten we dan op z’n minst even koffiedrinken.’

‘O, nou, ja. Oké. Zeker weten?’

‘Ga zitten, ik haal wel even.’

Bosch ging zitten en keek toe terwijl Ballard meeneembekers in-
schonk en naar de tafel bracht. Net als zij dronk Bosch zijn koffie zwart,
wist ze.

‘Zo.’ Ze ging zitten. ‘Hoe is het met je?’

‘O, gaat wel,’ zei Bosch. ‘Niets te klagen, eigenlijk.’

‘Ik was vorige week nog op bureau Hollywood. Daar zag ik je doch-
ter.’

‘Ja, dat zei Maddie. Dat je een gast had laten vastzetten.’

‘Een zaak uit ’89. Verkrachting plus moord. We kregen wel een DNA-
match maar konden hem niet vinden. We vaardigden een opsporings-
bevel uit, hij werd opgepakt bij een verkeersovertreding. Hij wist niet
eens dat we naar hem op zoek waren. Hoe dan ook. Maddie zei dat je
bij de UCLA in een proefprogramma zat.’

‘Klopt ja, een klinisch proefprogramma. Voor wat ik heb rekenen ze
op een verlenging van zeventig procent.’

‘Een verlenging?’

‘Van tijd van leven. En remissie als je mazzel hebt.’

‘O, juist. Nou, dat is fantastisch. Heb je al resultaten?’

‘Te vroeg om te zeggen. En ze vertellen je ook al niet of je het echte
spul krijgt of de placebo. Dus wie zal het zeggen.’

‘Dat is wel klote, zeg.’

‘Ja. Maar... ik heb een paar bijwerkingen opgemerkt, dus volgens
mij is het wel het echte spul.’

‘Wat voor bijwerkingen?’

‘Nou, een zere keel, tinnitus en gehoorverlies. Waar ik gillend gek
van word, overigens.’

‘En doen ze daar iets tegen?’

‘Proberen ze. Maar daar draait het dus om in die testgroep. Zij kij-
ken wat het spul doet, jij moet maar zien om te gaan met de bijwerkin-
gen.’

‘Op die manier. Toen Maddie het erover had, was ik even van mijn stuk. De laatste keer dat wij het erover hadden, zei je dat je de natuur de vrije loop wilde laten.’

‘Ik ben van gedachten veranderd, zeg maar.’

‘Vanwege Maddie?’

‘Ja, vooral. Hoe dan ook...’

Bosch boog zich naar voren en pakte zijn beker. De koffie was nog steeds te heet om te drinken, vooral vanwege zijn verwoeste strot, maar hij wilde het niet langer over zijn medische situatie hebben. Ballard was een van de weinige mensen wie hij erover had verteld, dus hij vond dat ze wel even mocht worden bijgepraat, maar gewoonlijk bleef hij niet hangen bij zijn toestand en de uiteenlopende mogelijkheden voor de toekomst.

‘Vertel eens over Haller,’ zei Ballard. ‘Hoe loopt dat?’

‘Hm, ja, het loopt,’ zei Bosch. ‘Behoorlijk druk met alle zaken die binnenkomen.’

‘En jij bent nu zijn chauffeur?’

‘Niet de hele dag, maar zo hebben we de tijd om de verzoeken door te nemen. Ze stromen binnen.’

Het jaar daarvoor, toen Bosch vrijwilliger was onder Ballard bij de afdeling Cold Cases, hadden ze een zaak weten open te breken. Ze hadden een seriemoordenaar geïdentificeerd die meerdere jaren in de stad actief was geweest. Gedurende het onderzoek hadden ze ook vastgesteld dat de moordenaar een moord had gepleegd waarvoor een onschuldige man, Jorge Ochoa, was opgesloten. Toen de politiek binnen het Openbaar Ministerie onmiddellijke actie om Ochoa vrij te laten blokkeerde, had Ballard Haller getipt. Haller was ermee aan de slag gegaan, had in een breed in de pers uitgemeten *habeas*-zitting van de rechter een verklaring weten te krijgen dat hij onschuldig was plus een bevel om Ochoa vrij te laten. De aandacht die de zaak in de media had gekregen, had geresulteerd in een stortvloed aan brieven en telefoontjes van gedetineerden uit Californië, Arizona en Nevada. Allemaal

verklaarden ze onschuldig te zijn en smeekten ze om zijn hulp. Haller zette iets op wat hij voor zichzelf Project Onschuld noemde en liet Bosch een voorlopige selectie maken. Haller wilde een poortwachter met de blik van een ervaren rechercheur.

‘Die namen die ik zou moeten natrekken, zijn die van mensen van wie jij denkt dat ze onschuldig zijn?’ vroeg Ballard.

‘Dat kan ik nu nog niet zeggen,’ zei Bosch. ‘Ik heb alleen maar brieven die ze me vanuit de cel hebben gestuurd. Maar sinds ik ermee begon heb ik alleen deze twee overgehouden. Iets zegt me dat ze op zijn minst nadere beschouwing verdienen.’

‘Je gaat er dus mee aan de slag vanuit een ingeving.’

‘Nou, wel iets meer dan een ingeving, denk ik. Hun brieven maken een... wanhopige indruk, in zekere zin. Moeilijk uit te leggen. Ik bedoel niet dat ze wanhopig proberen uit de gevangenis weg te komen, maar wanhopig... op zoek zijn naar erkenning. Ze willen geloofd worden, voor zover dat ergens op slaat. Ik wil die zaken gewoon doornemen. Misschien kletsen ze maar onzin, dat kan.’

Ballard pakte haar telefoon uit haar achterzak. ‘Wat zijn hun namen?’ vroeg ze.

‘Dank je, maar ik wil niet dat je er iets mee doet,’ zei Bosch. ‘Ik had het je niet moeten vragen.’

‘Geef me die namen nou maar. Hoe dan ook ga ik er nu niets mee doen, zolang Colleen op haar plek zit. Ik stuur mezelf alleen even een e-mail met die namen erin. Als geheugensteuntje, voor als ik wat opduikel.’

‘Bemoeit Colleen zich nog steeds overal mee?’

‘Valt mee, maar hier hoeft ze niets van te weten.’

‘Zeker weten? Stel nou dat ze een vibratie doorkrijgt, een boodschap, en ons kan vertellen of ze het echt gedaan hebben. Zou een hoop tijd schelen.’

‘Harry, hou daar nou eens mee op, ja?’

‘Sorry. Ik kon het niet laten.’

‘Ze doet hartstikke goed werk met haar genealogisch onderzoek. Dat is waar het mij om gaat. En dat weegt op de lange duur ruim op tegen de “vibraties”.’

‘Dat zal wel dan.’

‘Ik moet terug naar mijn plek. Krijg ik die namen nog?’

‘Lucinda Sanz, zit in Chino. En Edward Dale Coldwell, zit in Corcoran.’

‘Coldwell?’

‘Nee, cold. Coldwell.’

Ze typte met haar duimen op haar telefoon. ‘Geboortedata?’

‘Hebben ze niet in hun brief vermeld. Ik heb wel detentienummers, als je daar wat aan hebt.’

‘Niet echt.’ Ze liet haar telefoon weer in haar zak glijden. ‘Oké. Ik bel je als er wat te melden valt.’

‘Dank je.’

‘Maar we maken hier geen gewoonte van. Duidelijk?’

‘Nee, duidelijk.’

Ballard pakte haar koffie, stond op en liep naar de deur.

‘Hoe zit dat met die vijanden?’ zei Bosch.

Ballard draaide zich terug. ‘Hoe bedoel je?’

‘Beneden zei je dat je vijanden hebt op het PAB.’

‘O, de gebruikelijke eikels. Mensen die hopen dat je op je bek gaat. Die vrouwelijk gezag niet trekken.’

‘Laat ze de tyfus krijgen.’

‘Wat je zegt. Tot gauw, Harry.’

‘Tot gauw.’

3

Bosch was alweer bij het gerechtsgebouw op La Cienega toen Haller hem appte dat hij klaar was met de rechtszitting. Bosch appte hem terug dat hij buiten klaarstond. Hij parkeerde de Navigator net voor de glazen deuren toen Haller daaruit tevoorschijn kwam. Bosch ontgrendelde de portieren, Haller stapte achter hem in en trok het portier dicht. Bosch reed niet weg en keek Haller aan via de binnenspiegel.

Haller maakte het zich gemakkelijk en besepte toen dat Bosch niet wegreed. ‘Oké Harry, zullen we...’

Het kwartje viel. Hij stapte weer uit en kwam voorin zitten, naast Bosch.

‘Sorry. Macht der gewoonte,’ zei hij.

Zo hadden ze het afgesproken. Wanneer Bosch de Lincoln bestuurde, wilde hij dat Haller naast hem zat, zodat ze als gelijken met elkaar konden praten. Daar had hij op gestaan: hij zou geen chauffeurkje voor de strafpleiter spelen, zelfs al was de advocaat zijn eigen halfbroer, die hem had ingehuurd opdat hij een particuliere ziektekostenverzekering kon krijgen en kon meedoen aan de test van de UCLA.

Voldaan om de manier waarop hij voor zichzelf was opgekomen reed Bosch weg en vroeg: ‘Waar gaan we naartoe?’

‘West Hollywood,’ zei Haller. ‘Naar Lorna.’

Bosch koos de linkerbaan zodat hij gemakkelijk kon keren en zette koers naar het noorden. Hij had Haller al vaak naar Lorna gebracht, ofwel bij haar thuis, ofwel bij Hugo’s, verderop in de straat, als er wat te eten moest zijn. Aangezien de zogenoemde Lincoln-advocaat vanuit